

Paula, la poeta

Aial Vilaplana

La Paula

La Paula, vivia a Viladaurada, tenia vuit anys i feia 3r, anava a l'única escola d'aquell poble tan petit: L'escola platejada. Aquell curs, que anaven els nens de 3r i 4t junts perquè l'escola era molt petita, tenia una tutora que es deia Martina.

La Paula tenia un germà petit: el Jordi, que tenia tres anys i aquell any havia començat l'escola. Ell anava amb els de 13, 14 i 15.

La mare de la Paula i el Jordi es deia Carla i el seu pare Jan. A tots dos els hi agradava molt esquiar (n'havien après de petits) i per aquest motiu, un bon dia es van proposar obrir una pista d'esquí a la muntanya de la vora, l'Arc del Cel. Van decidir que li posarien "Pista d'esquí Arc de Sant Martí". Així que van parlar amb l'ajuntament i els hi van concedir un tros de la muntanya. Allí van construir una pista d'esquí i un alberg. Des de llavors que hi treballen amb l'ajuda d'altres treballadors.

Com que els pares de la Paula eren els amos d'una pista d'esquí, ella anava molt sovint a esquiar, de fet, quan acabava l'escola se n'anava cap a dalt de les muntanyes i esquiava i esquiava fins que li feien mal les cames, després feia ninots de neu i quan tancaven les pistes se n'anaven cap a casa. La Paula havia après a esquiar amb dos anys i mig i li encantava esquiar! En aquell moment, el Jordi n'estava aprenent.

La casa de la Paula era en una punta del poble, era gran, amb un jardí gran i una habitació per cada membre de la casa i una més pels convidats.

Un dilluns la Paula es va despertar a les vuit per anar a l'escola, tenia molta mandra i no tenia gaires ganes d'anar a l'escola però es va animar pensant que veuria als seus amics: L'Arlet, l'Aina i el Pau.

L'Arlet era la seva millor amiga, era molt divertida, la més llesta de la classe i sempre l'animava quan li passava alguna cosa.

L'Aina era molt tranquil·la, prudent i tímida.

El Pau era tot el contrari de l'Aina.

La Paula estava tan adormida per que el Jordi s'havia despertat a la nit i havia anat a l'habitació de la Paula dient que havia vist un monstre molt dolent. Llavors la Paula havia cridat a la seva mare i la Carla s'havia emportat al Jordi a la seva habitació, però a ella l'hi havia costat tornar-se a adormir.

La classe de català

Un altre motiu per que la Paula no volgués anar a l'escola era perquè tenia dues hores de català. A ella no li agradava gaire aquella classe: Llibre, fitxes, deures. Això era l'únic que feien. El que menys li agradava era el professor, es deia Àlex. Ell era molt estricte.

En arribar a l'escola tots els nens i nenes van començar a treure el llibre, però:
- Atenció, atenció! No traieu el llibre encara, si us plau!- deia l'Àlex.

La Paula es va estranyar, de fet, TOTA la classe ho va trobar estrany.

- A veure, avui començarem un nou tema, i amb la idea d'un altre mestre, m'he inspirat. Fareu un treball: haureu d'inventar-vos una poesia i després llegir-la als vostres companys. Primer pensareu sobre què la voleu fer, i l'haureu de fer a casa.

En aquell moment la Paula va desconnectar. Ella pensava: "Poesies, quin rotllo, per què no podem escriure de manera normal i punt?" A l'hora de pensar el tema, la Paula ho va tenir claríssim: Les pistes d'esquí.

De deures havia de fer una poesia.

La resta del dia va passar normal: Matemàtiques, castellà, anglès i medi natural, a mates els hi van donar més deures.

Quan va acabar l'escola, va anar a les pistes d'esquí, com acostumava a fer cada dia, però en lloc d'esquiar va començar a fer els deures, veient la gent esquiar, els seus esquís, els ninots de neu del dia anterior i el seu germà aprenent a esquiar, va fer els deures amb cinc minuts:

La neu

*Jo cada dia vaig a esquiar,
a la Pista de tothom et pots fiar,*

*Jo cada dia vaig a la neu,
amb el meu trineu tan lleu,*

*Està aprenent a esquiar el meu germanet,
Ja va tan de pressa com un coet.*

*Els meus esquís blaus i verds són,
representen el món.*

*Ninots de neu cada dia faig,
fins que arriba el mes de maig,*

*tot el dia podria estar rimant,
si no hagués d'estar sumant.*

*Jo cada dia vaig a la neu,
amb el meu trineu tan lleu.*

Llavors, la Paula va sentir que li venien moltes rimes al cap. Així que quan va ser l'hora de marxar, va dir:

- Ara és l'hora de marxar, adéu fins demà!
- Carai, Paula, no sabia que feies rimes!- Li va dir el Jan.
- A mi rimar m'agrada, no ho sabies encara?- Li va respondre la Paula.

Van anar passant els dies i la Paula parlava fent rodolins tota l'estona. El dia de la presentació del poema, el professor li va dir:

- Paula, ara és el teu torn.
- La Paula li va respondre:
- Gràcies, professor, el meu poema serà el millor.

Així que la Paula va presentar el poema, l'Àlex va veure que la Paula tenia raó: Era el millor poema de tots! Així que a l'acabar la classe, l'Àlex va dir-li a la Martina, la tutora:

-Tens una alumna ben brillant a l'hora de fer poemes.

La Martina li va respondre.

- A sí? De qui es tracta?
- De la Paula.

El problema:

Passaven les setmanes, però la Paula només parlava fent rimes. El Jan i la Carla estaven preocupats així que van decidir anar al metge. Quan van arribar allí, el metge els hi va dir:

- Bon dia família, que li passa a aquesta nena?

La Paula va respondre:

- No sé per què m'han portat aquí, jo em volia divertir, i a casa d'una amiga dormir.

La Carla va respondre:

- Aquest és el motiu de la nostra visita.

- Que es vol quedar a dormir a casa d'una amiga? Jo ho trobo del tot normal.

El Jan, cansat d'estar allí li va dir al metge:

- No, home no, el que li passa a la meva filla és que només parla fent rimes!

- Ah, jo en això no us puc ajudar. Potser seria millor que parléssiu amb la seva tutora...

Els pares, disgustats amb la resposta se'n van anar cap a casa escoltant la seva filla fent rodolins:

- No sé per què al metge m'heu portat, no em fa mal res ben mirat.

- Paula, reina, pots intentar parlar sense fer rimes?- li va preguntar dolçament la seva mare.

- Mare moltes vegades m'ho has demanat, però això de fer rodolins m'ha encantat.

A la persona que més li molestava que la Paula parles amb rodolins, encara que no ho semblés, era el Jordi, ja que com que era petit no entenia a la seva germana.

A la pròxima classe de català van fer més poemes, i més, fins que ja havien estudiat totes les classes de poemes. A la Paula li agradava molt escriure poemes i a l'Àlex, llegir-los. El poema que més li agradava a l'Àlex es deia "Professors". La Paula havia fet aquest poema quan li havien dit que escrivís sobre l'escola. L'Àlex li havia fet una foto amb el mòbil per tindre'n una còpia. Quan anava en alguna reunió de professors, o a qualsevol altre lloc, els hi ensenyava i deia "Mireu aquest poema, l'ha fet una alumna meva que fa 3r. Oi que és molt bonic?".

Professors:

*La Martina la meva tutora és,
que segueixi a l'escola molts anys més.*

La Judit la directora,

ella sí que mola.

*Amb l'Àlex parlem català,
i amb el Feliu castellà.*

*Medi amb l'Isaac,
sabrem que a prop del Ripoll hi ha un llac.*

*Amb la Rosa mates superarem,
I amb l'Eli cantarem.*

*Educació Física súper serà,
quan l'Arnau vindrà.*

*Anglès no m'agradava,
però llavors la Montserrat arribava.*

*Molts més professors magnífics hi han,
però si tots poso la llista serà massa gran.*

Ara l'assignatura que més li agradava a la Paula era català, perquè feien poemes. A més a més, l'Àlex s'havia tornat més amable i sobretot amb ella. Els únics que no els hi agradava aquell canvi era als seus pares, i volien parlar amb la tutora i amb l'Àlex per solucionar el problema.

La reunió:

Els pares de la Paula ja havien demanat hora per parlar amb la tutora i el professor de català de la Paula: Dilluns, 20 de febrer a les 9:30.

A l'hora d'acompanyar la Paula i el Jordi a l'escola, el Jan i la Carla ja es van quedar a l'escola per a la reunió. Els van atendre una mica abans i la Carla els hi va explicar tot el que li passava a la Paula, amb el Jan acabant les frases amb aclariments:

- La Paula només parla fent rimes i això és molt cansat. - deia la Carla.
- I estressant- afegia el Jan.
- Ella no ho feia fins que vau començar a fer a classe els poemes- seguia la Carla
- En canvi, ara fins i tot en somnis fa rodolins!
- Ostres!- en sec l'Àlex feia exclamacions com aquesta.
- Hauriem de trobar una solució!- Demanava la Carla.
- I ràpida- complementava el Jan.
- D'acord, en primer lloc, que la Paula parli fent rimes no és cap problema. En segon lloc, si això no us agrada, hi ha més d'una solució i, en tercer lloc, heu de pensar que la Paula ha deixat al·lucinat l'Àlex i, que, per tant, podria treure un excel·lent en la nota de català el pròxim trimestre.
- A veure, recapitem.- va dir el Jan- En primer lloc, ja sabem que no és cap problema, això de parlar en rimes, però se'ns fa pesat. En segon lloc, volem alguna solució i, en tercer lloc, la feina ja està feta, si la meva filla ha de treure un excel·lent a català gràcies a les rimes, el traurà, si no, s'haurà d'esforçar en tots els temes de català.
- Estic d'acord amb el Jan- Va afegir la Carla.
- La Paula ha millorat molt en l'assignatura de català i si es continua esforçant podria arribar a treure un excel·lent alt. - Va posar cullerada l'Àlex.
- D'acord, si voleu una solució, en podreu trobar moltes, però no sé quina serà la més eficaç. El millor que podríeu fer seria anar a veure algú professional en l'assumpte dels poemes i com poden ser per a la gent, algú que ha estudiat les persones i la seva manera de ser, sobretot en els infants. També ha de ser algú que ho sàpiga tot sobre els poemes. Jo sé qui és aquest algú. Es diu professor Literatura. - va dir la Martina.

- Professor Literatura? On el podem trobar?- Es va atrevir a preguntar la Carla.

- Ningú ho sap, les úniques pistes que deixa són: Què viu en un lloc en territori català i que és un lloc molt inspirador.

El professor Literatura:

La Carla i el Jan eren a la biblioteca. Feia una setmana de la reunió i estaven buscant informació sobre el professor Literatura. Havien acordat amb la Martina i l'Àlex, que buscarien aquell poeta i posarien fi al malson dels poemes de la Paula. De fet, la Martina i l'Àlex s'hi havien avingut perquè volien conèixer el millor poeta català que hagi existit mai.

Així que el Jan, la Carla, la Martina i l'Àlex s'havien repartit la feina: l'Àlex buscava informació als quaderns de l'escola, la Martina per internet i la Carla i el Jan a la biblioteca. Que, per cert, a la biblioteca hi havia molts poemes del professor Literatura!

Així que cada dia anaven a la biblioteca a buscar pistes en els poemes del professor Literatura.

- Carla, mira què he trobat!- va dir el Jan.

- A veure?- va dir la Carla.

Era un poema del professor Literatura:

La meva casa

*Casa meva és al bosc, a prop de la platja,
a prop de la ciutat i de la muntanya.*

*És petita i gran,
per omplir-la tota 1000 persones caldran.*

*Casa meva és al bosc, a prop de la platja,
a prop de la ciutat i de la muntanya.*

*A prop de la capital de la comarca,
té una bona marca.*

*Salvador Dalí,
va néixer aquí.*

*Casa meva és al bosc, a prop de la platja,
a prop de la ciutat i de la muntanya.*

Només amb aquell poema ja en van tenir prou per saber per quina zona vivia el professor Literatura. A prop de Figueres.

L'expedició:

La Carla i el Jan ja havien parlat amb la Martina i l'Àlex i ara eren a la furgoneta de sis places de la Martina. A davant hi anaven la Martina conduint i la Carla i el Jan al costat, i al darrere hi anaven l'Àlex, la Paula i el Jordi.

Estaven travessant tota la comarca de l'Alt Empordà mirant a veure si trobaven alguna zona que sigues "al bosc, a prop de la platja, a prop de la ciutat i de la muntanya". Feia una hora que rondaven per l'Alt Empordà i encara no havien trobat cap rastre del professor Literatura. El Jordi s'havia adormit i quan es va despertar li va dir a la Paula:

- He somiat que arribàvem en un lloc semblant a aquest i hi trobàvem una casa i hi entràvem i la mama, el papa, i aquests dos professors es posaven molt contents!

Llavors la Paula va entendre que el Jordi havia vist el que havien de fer, així que va dir emocionada:

- Martina, segueix les instruccions del Jordi, corre, després us ho explico tot! Jordi, explica detalladament com ho fèiem per arribar en aquella casa en el teu somni, si us plau! - va dir la Paula.

- D'acord! Primer tira tot recte, ara tira a l'esquerra, ara a la dreta, ara una altra vegada a la dreta. Ara entra en aquest camí. Quan puguis aparca.

Havien arribat en un camí que feia uns quants anys devia ser bonic, en aquell moment era tot ple de vegetació i quasi que no es podia passar amb la furgoneta.

Quan la Martina no podia seguir més va aparcar la furgoneta i van continuar caminant durant uns deu minuts fins que van arribar al davant d'una mansió gegant.

Era d'un color blanc brillant i gens brut. Tenia uns arbres tallats perfectes i una limusina negra aparcada. Quan es van apropar a l'entrada no van necessitar ni trucar el timbre, un senyor els hi va obrir la porta. Després d'observar-los a tots va dir:

- Bon dia, que feu aquí?

- Bon dia, estem buscant el professor Literatura, és...

- Sí, sóc jo. -El professor Literatura va tallar a la Carla.- Per què em busqueu? A mi no m'entrevistareu.

- No, no et volem entrevistar. Et volem explicar un problema que té la nostra filla, tu ets el que millor ens podries recomanar.- va posar cullerada el Jan.

- Passeu i el que li passa m'expliqueu.

- Gràcies, senyor, vostè és el millor.- va dir la Paula.
El professor Literatura es va quedar sorprès del fet que la Paula fes una rima.

- Oh, mai ningú tan petit m'havia dit res semblant.

- D'això us volem parlar- va dir l'Àlex amb respecte.

La conversa:

- A veure, primer com us dieu?

La família de la Paula i els dos professors, ja havien entrat i s'havien acomodat en uns luxosos sofàs de l'enorme sala d'estar d'aquella mansió.

- Jo Paula em dic, ell Jordi el petit,...

Els grans es van presentar ràpidament tallant a la Paula.

- Molt bé, jo em dic Guillem Luguell, però tothom em diu professor Literatura. A veure, quin problema teniu, que heu aconseguit trobar el lloc on visc, quan des de fa vuit anys que no veig a ningú?

- No has vist a ningú des de fa vuit anys?- va preguntar el Jordi al·lucinat.

- Exacte, em cuido jo la casa. El camí no perquè no vull que ningú aparegui per casualitat.

- I com reps els diners dels teus llibres?- va preguntar encuriós el Jan.

- Cada mes m'arriba un dron amb els diners.

- Com és que no vols que et vegin? Potser no vols que coses t'agraeixin?- va preguntar estranyada la Paula.

- No, no és això. Però com que sóc tan famós la gent vindria a casa meva com si fos un museu i embrutarien el jardí. Jo no podria pensar. Per cert, que volíeu saber?

- A veure, jo vaig començar a ensenyant als meus alumnes a fer poemes i els hi vaig demanar de deures que escrivissin un poema. Ella en va escriure un de superbonic, el problema és que ara només parla amb rimes. Que podem fer? - va dir l'Àlex resumint molt bé el problema.

- Ara us respondré però primer us vull fer una pregunta. D'on sou?- va preguntar el Guillem.

- Som de Viladaurada, un poble petit a prop de la muntanya l'Arc del Cel. - va respondre la Carla.

- Com us dieu de cognoms?- va preguntar una altra vegada el poeta.

- Em dic Paula Calió Cuita.

- Ostres, estava desitjant aquest moment des de fa vuit anys! De fet, des de tota la vida! I ara resulta que és un problema! Si us plau, ara escolteu-me bé! - va dir content el Guillem.

El retrobament:

- Carla, no em recordes?
- No
- És clar, fa tant de temps...
- No sé de què m'estàs parlant...

El Guillem va respirar fondo i va començar a parlar:

- Quan era petit, jo vivia a Viladaurada amb la meva família, érem dos germans i una germana. Jo era el més gran, després anava el noi, i la més petita era la noia. Ens portàvem setze anys, amb la meva germana. Quan jo tenia vint anys ella en devia tenir dos o tres. Llavors ja m'encantava escriure poemes i els escrivia sobre els meus germans. Als vint-i-tres anys vaig venir a viure aquí a escriure llibres de poemes. Llavors la gent venia a veure la casa del gran professor Literatura. Però un dia va vindre el meu germà, el mitjà i em va dir que la nostra germana havia tingut una filla i que un dia em vindria a veure. Perquè la gent no em fes preguntes i tinguéssim el nostre espai vaig prohibir l'entrada i vaig fer oblidar el camí. Ara ha vingut la meva germana, la seva filla i el seu fill. I la Paula ha sortit amb les mateixes aptituds que jo!
Carla, sóc el teu germà gran.

La Carla li va fer una forta abraçada al seu germà gran i es van posar al dia.

- Em va saber greu marxar de casa, però volia ser poeta i que vosaltres tinguéssiu més diners, una part del que guanyava se n'anava cap a casa vostra.

Tot el grup es va estar parlant fins que va ser fosc. Llavors es van quedar a dormir.

Els dies van anar passant de la mateixa manera durant tota una setmana i al final els dos germans s'havien explicat tota la vida.

Quan van marxar li van prometre al Guillem que tornarien aviat.

Epíleg:

La Carla, el Jan, el Jordi i la Paula eren al cotxe, al darrere els seguia un cotxe, que el conduïa l'Oriol, els seients del darrere eren plens de maletes i el portaequipatges també. Eren totes de la Paula.

La Paula ja tenia divuit anys i havia estudiat per ser poeta. La Paula ja no parlava en rimes, però les tenia al cap. El que li havia dit el seu tiet Guillem quan era petita li havia anat molt bé:

- Parlar amb rimes no és dolent, el contrari. És bo! De fet, a mi m'ha fet ric! El que has de fer és escriure tots els poemes que se t'acudeixin en papers i llavors, quan en tinguis molts fer un llibre de poemes.

Ara era escriptora professional i ja havia publicat onze llibres! Aquell dia se n'anava a viure amb el seu tiet. La Paula tenia nom artístic, amb l'ajuda del Guillem havia decidit dir-se professora Rima.

Aquell dia també era especial perquè s'inaugura el museu professor Literatura, un museu al costat de la mansió que obria de dilluns a divendres d'onze del matí a una del migdia.

Quan la Paula va arribar va sortir corrents del cotxe i va fer-li una forta abraçada al seu tiet.

- Hola, preparada per començar a viure amb el teu tiet? - va dir-li el Guillem.

- Sí! Preparadíssima.

- Hola, a mi també em pots fer una abraçada eh, que t'he portat totes les maletes! - va dir una veu des de darrere.

- Tiet Oriol! - la Paula li va fer una abraçada a l'Oriol.

Després d'haver conegut al tiet Guillem la família havia contactat amb l'Oriol, el germà mitjà i de tant en tant feien dinars els tres germans, la Paula, el Jan, el Jordi, la Martina i l'Àlex. La Martina i l'Àlex gairebé eren de la família.

Després d'instal·lar-se la Paula va ajudar als altres a preparar-ho tot per la inauguració.

A les quatre, una hora abans que comences la inauguració, van arribar la Martina i l'Àlex per ajudar i desitjar-los sort.

A les cinc va començar a arribar gent. Havien decidit que seria la Paula la que faria el discurs.

- Benvinguts, gràcies per venir. Avui inaugurem un meravellós museu sobre tota la vida i obra del professor Literatura. Allí veureu la seva infantesa, per què va prohibir l'entrada a la seva propietat, totes les seves obres, i altres coses. No em vull allargar més, ja podeu entrar al museu!

- Un moment! També us vull anunciar que d'aquí poc s'obrirà una secció del museu que serà sobre la professora Rima. Esperem que vingueu a la inauguració! - va anunciar el Guillem.

La Paula estava molt sorpresa, mai s'hauria imaginat que li farien un museu!
La gent de la tele i el diari van entrevistar tant al Guillem com a la Paula.

Tothom gaudia veient el museu. La Paula era feliç.